

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΚΑΙΡΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟΥ ΕΡΝΕΣΤΟΥ ΣΚΑΙΗΛ, Άγγλου αρχιάτρου του άποικιακού στρατού

# ΕΝΑ ΡΑΝΤΕΒΟΥ... ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ !

(Άληθινή ιστορία έρωτος και μυστηρίου)

**Π**ΟΛΛΕΣ φορές μου είχαν δείξει τόν νεαρό λοχαγό Λάμπερτ Γκάρυ, εκεί στην πόλι Μανίλα τών 'Ινδιών. Κι' όσες φορές τόν έδειχναν, οί συνάδελφοί του και οί γνωστοί του, μου έλεγαν συγχρόνως με μιά κρυφή ζηλοτυπία:

—Είνε ο «Καζανόθας», είνε ο πιο διάσημος γυναικοκατακτητής της Μανίλας... Σ' όποιαδήποτε γυναίκα σηκώση τó θλέμμα του, θά τήν ξετρελλάνη... Καμμιά ως τώρα, δέν μπόρεσε να άντισταθή στη γοητεία του!

Έγώ ύπηρετούσα, τότε στη Μανίλα, ως αρχιάτρος του άποικιακού στρατού της φλογερής αύτης μεγαλουπόλεως. Τά καθήκοντά μου, με άνάγκαζαν να περνάω τις ώρες της ήμέρας στα διάφορα στρατιωτικά νοσοκομεία της πόλεως.

Μόλις θράδυαζε όμως, κι' έλαττωνόταν κάπως ή κουφόθρασι, πήγαινα στην καταφώτιστη στρατιωτική «Λέσχη» και περνούσα εκεί ευχάριστα και ξεκουραστικά τη θραδυά μου.

Η δεξιώσεις στη «Λέσχη» ήσαν ταχτικές και λαμπρές. Παρευρισκόταν πάντα, ή άνωτάτη κοινωνία. Και σε μιά από τις δεξιώσεις αυτές, μου σύστησαν τόν λοχαγό Λάμπερτ Γκάρυ.

Ήταν ένας ψηλός, λυγερόκορμος, και νεαρός άνδρας, αύτός ο άξιωματικός. Η άρρενωπή καλλονή του ήταν τόσο έντονη και τόσο προκλητικά κυριαρχική, ώστε δικαιολογούσε πραγματικώς τη φήμη του ως άκατανικήτου κατακτητού γυναικείων καρδιών.

Ένδιαφέρθηκα άμέσως γι' αύτόν τόν λοχαγό. Α-

ιαγνώριζα μέσα μου, ότι ή φύσις τόν είχε προικίσει γενναιόδωρα με διαλεχτά χαρίσματα. Γιότε όμως δέν έτυχε να περάση από τó μυαλό μου, ότι ο άξιωματικός αύτός μπορούσε νάχη σπάνιες κι' άσυνήθιστες και ύπερφυσικές ψυχικές ιδιοτητες μέσα του...

Μιά θραδυά, επί τέλους, εκεί σε κάποια θαυμασία δεξιώσει της «Λέσχης», έκαθόμουν σε μιά πολυθρόνα και καμάρωνα τά νεαρά ζευγάρια τών χορευτών. Ίδιαίτέρως έκαμάρωνα τη χορευτική δεινότητα του λοχαγού Λάμπερτ, ο οποίος ήταν ο



Η ψυχή της Άδέλας πέταξε γοργή στο μεταθανάτιο ραντεβού της...

στόχος τῶν πιό θελκτικῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων τῆς δεξιῶ-  
σεως αὐτῆς..

Ξαφνικά, τὸν ἔχασα ἀπ' τὰ μάτια μου. Ἐπὶ ἀρκετὴ  
ἐκτόμη ὥρα, ἐξακολουθοῦσα νὰ μὴν τὸν βλέ-  
πω στὰ σαλόνια...

— Κάποιο εἰδύλλιο τῆς στιγμῆς θὰ  
σκάρωσε! σκέφθηκα μέσα μου, μὲ  
πονηρὸ χαμόγελο. Καὶ τώ-  
ρα, κάπου κάτω στὸν κή-  
πο θὰ θρίσκειται  
μισοαγκαλίσια.



στός στή σκο-  
τεινιά μὲ τὴν  
ἐκλεκτὴ του!

Ἡ ζέστη δυνάμωνε  
περισσότερο ἐξ αἰτίας τοῦ σχε-  
τικῶν συνωστισμοῦ, καὶ μὲ ἀ-  
ναγκασε, ἐπὶ τέλους νὰ σηκωθῶ ἀπ' τὴ  
θέσι μου. Τράθηξα γιὰ τὴν ἀνοιχτὴ θε-  
ράντα τῆς «Λέσχης», γιὰ νὰ δροιστῶ λίγο στὸ  
νυχτιάτικο ἀεράκι...

Παραξενεύτηκα ὅμως, μόλις βγῆκα ἔξω καὶ πλησίασα σ' ἕ-  
να τραπέζακι. Εἶδα ἐκεῖ τὸν Λάμπερτ νὰ κάθεται ὀλομόναχος,  
σκεπτικὸς καὶ συνωφρωμένος. Ἦταν μισοξαπλωμένος ἀναπαυ-  
τικὰ στὴν πολυθρόνα του καὶ κάπνιζε.

Μόλις μὲ ἀνίκρισε, σηκώθηκε μὲ τὴ συνηθισμένη κι' ἀφάν-  
ταστα χαριτωμένη ἀβρότητά του, ὑποκλίθηκε μὲ σεβασμὸ καὶ  
μοῦ ἔδειξε μιὰ πολυθρόνα πλάι του, λέγοντάς μου:

— Καθῆστε σὰς παρακαλῶ, κύριε ἀρχίατρε...

— Μήπως ἐνοχλῶ τοὺς ρεμβασμούς σας; τὸν ρώτησα χαμογε-  
λαστά.

— Ἀπεναντίας μοῦ προξενεῖτε μεγάλη εὐχαρίστησι, κύριε ἀρ-  
χίατρε... Βγῆκα νὰ χαρῶ λίγο, τὴν μυρωμένη ἀπ' τὰ λουλούδια  
νύχτα, καὶ ν' ἀπολαύσω τὴ δροσιά της!...

Μοῦ πρόσφερε ἕνα ἐξαιρετο ποῦρο, καὶ πρόσθεσε χαμηλόφω-  
να καὶ κάπως παράξενα:

— Ὡστόσο, κάτι ἀπασχολοῦσε τὸ μυαλό μου, καὶ δὲν μ' ἄφηνε

νὰ νοιώσω  
αὐτὴ τὴ νυ-

χιτιάτικη ὠμορφιά...

Προσπαθοῦσα δηλαδὴ νὰ κατανηκί-  
σω μέσα μου, κάποια αισθηματικὴ  
περιπέτεια, ἢ ἐποία μ' ἔβαζε σὲ ἔνυχο  
πειρασμὸ!

Γέλασα κι' ἀπάντησα καθουχαστικά:

— Μὴν ταράζεσθε, λοχαγέ... Ἡ αισθηματικὴς  
περιπέτεια εἶνε κάτι τὸ πολὺ συνηθισμένο, στὰ φλογε-  
ρα αὐτὰ κλίματα τῆς τροπικῆς ζώνης! Καί...

Σταμάτησα, γιὰ τὸ πρόσωπό του ἔγινε ἀπότομα σοβαρὸ  
καὶ τραχὺ καὶ τὰ ὠραία χαρακτηριστικά του συσπάστηκαν πα-  
ράξενα.

— Ἰσα-ἴσα, εἶνε πολὺ ἀσυνήθιστο, αὐτὸ τὸ ψυχικὸ φαινόμενο  
ποῦ μοῦ συμβαίνει, σέρ! ἀπάντησε κατόπιν ὁ λοχαγὸς Λάμπερτ  
Γκάρρυ.

Καὶ προσπαθῶντας νὰ χαμογελάση σαρκαστικά, ἐπρόσθεσε:

— Κι' ὅμως, παρ' ὅλο πού εἶνε κάτι ἀσυνήθιστο, μοῦ συμβαί-  
νει πολὺ ταχτικά!... Ἀρκετὲς φορές ὡς τώρα, συζήτησα περὶ  
τοῦ μυστηρίου αὐτοῦ μὲ ἐπιστήμονας σὰν κι' ἐσᾶς. Ὡστόσο,  
κανένας δὲν μπόρεσε νὰ μὲ διαφωτίσῃ!... Ἄν δὲν τὴ θρίσκετε  
κουραστικὴ κι' ἀνιαρὴ αὐτὴν τὴν ἱστορία μου, εἶμαι πρόθυμος  
νὰ σᾶς τὴ διηγηθῶ ἀμέσως!

— Ἀντίθετα, θὰ μ' εὐχαριστήσετε πολὺ, ἂν μοῦ διηγηθῆτε τί  
σᾶς συμβαίνει! ἀπάντησα μὲ εἰλικρίνεια.

Πραγματικῶς, εὗρισα πολὺ ἐνδιαφέρουσα τὴν προσωπικότη-  
τα τοῦ νεαροῦ λοχαγοῦ. Κι' ἀσφαλῶς θὰ ἦταν κάτι τὸ σοβαρὸ,  
τὸ «ἀσυνήθιστο», αὐτὸ γεγονὸς ποῦ τὸν ἀπασχολοῦσε.

— Πιστεύετε στὴν τηλεπάθεια; μὲ ρώτησε ἀπότομα.

— Βεβαίως πιστεύω, σ' αὐτὸ τὸ ἀλλόκοτο ψυχικὸ φαινόμενο!  
ἀποκρίθηκα μὲ πεποίθησι.

— Θαυμάσια! ἔκανε ὁ Λάμπερτ, στενάζοντας ἀπὸ ἀνακούφισι.  
Λοιπόν, κύριε ἀρχίατρε, δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο ἔν-  
τονη εἶνε ἡ τηλεπάθεια σὲ δυὸ ἀνθρώπινες ψυχές, ὅταν αὐτὲς ἢ  
ψυχές εἶνε ἀρμονικὰ καὶ βαθειὰ ἐπηρεασμένες, ἢ μιὰ ἀπ' τὴν  
ἄλλη!... Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε, πόσο ἡ τηλεπάθεια εἶνε  
ὀλοκάθαρη καὶ φανερὴ, ὅταν αὐτὲς ἢ δυὸ ψυχές εἶνε στενὰ καὶ  
στερεὰ δεμένες, ἀναμεταξύ τους!

Ἄναψε ἕνα νέο ποῦρο, σούφρωσε τὰ φρύδια του πιὸ σφιχτὰ

κι' εξακολούθησε.

— Κάποια εποχή θρισκόμουν στην πόλι Σάν-Αντόνιο, εκεί κάτω στη μακρυνή Αμερική... Στην πόλι αυτή γνώρισα ένα θελκτικό κορίτσι, νεαράτατο, το όποιο αγάπησα τρελλά και το άρραβωνιάστηκα κρυφά... Λεγόταν Αδέλα, το κορίτσι αυτό... Λατρευόμαστε αμοιβαία και έαβειά και τη συνώδεα παντού, στους χορούς και στα θέατρα...

...Μιά νύχτα, κατά τα μεσάνυχτα, ξύπνησα απότομα κι' ανεξήγητα... Μ'είχε πιάσει μιὰ ακατανίκητη επιθυμία, νά τή δω, ή τουλάχιστον νά τής μιλήσω, ν' ακούσω τόν γλυκό ήχο τής φωνής της... Τό σπίτι της, θρισκόταν σχεδόν στο άλλο άκρον τής πόλεως... Κι' επειδή ήταν μεσάνυχτα πειά, ούτε νά την επισκεφθώ μπορούσα, ούτε νά τής τηλεφωνήσω...

...Ένώ λοιπόν άμχανούσα έτσι κι' αναταραζόμουν στο κρεβάτι μου — βαθύτατα έπηρεασμένος άπ' τή θύμισι τής Αδέλας μου — σκέφθηκα άβελά μου και μουρμούρισα σχεδόν φωναχτά: «Αχ, νά μου τηλεφωνούσε τουλάχιστον έκεινη!»

...Βρήκα όμως άνόητον, αυτόν τόν μουσικό κι' έπιμονο πόθο τής ψυχής μου... Και ξαναγέρνοντας στο προσκέφαλό μου, προσπάθησα ν' άποκοιμηθώ, δίχως ώστόσο τό μυαλό μου νά ξεκολλάη άπ' τήν Αδέλα...

...Ξαφνικά και πριν ακόμα περάσουν πέντε λεπτά τής ώρας, άκουσα τό τηλέφωνό μου νά χτυπάη... Τινάχτηκα κάτω άπ' τό κρεβάτι, άρπαξα τό άκουστικό, κι' άκουσα λαχταρισμένος τή γλυκειά φωνή τής μικρούλας μου Αδέλας, νά μου λήη φοβισμένα: «Μήν άνησυχήσης, Λάμπερτ!... Κάτι τό ανεξήγητο μ' έσπρωξε νά σου τηλεφωνήσω... Δέν μου συμβαίνει τίποτα... Είμαστε όλοι καλά στο σπίτι... Και μέ συγχωρείς, άν τυχόν σε ξύπνησα έτσι δίχως λόγο, κατά τήν ακατάλληλη αυτή ώρα»!!!

Τράβηξε μιὰ θαεία ρουζιά καπνού άπ' τό πούρο του ο λοχαγός. Και ύστερα εξακολούθησε συλλογισμένος:

— Άπ' τή θραύδα εκείνη, κύριε άρχίατρε, δέν έπαψαν πειρά τ'α παράξενα αυτά τηλεπαθητικά φαινόμενα, μεταξ' εμού και τής Αδέλας... Ήταν άρκετό νά σκεφθώ, ότι έπρεπε νά μου γράψη ή νά μου τηλεφωνήση, κι' άμέσως λάβαινα έπιστολή της ή τηλεφωνήμά της!... Κάποια νύχτα, μάλιστα, κατά τήν όποία θρισκόμουν σε μιὰ δεξίωσι τού δημαρχείου της πόλεως, πόθησα νά δω τήν Αδέλα... Και σε μιή ώρα, τήν είδα νά μπαιν ή στα σαλόνια μαζί με τή μητέρα της, ή όποια μου ώμολόγησε ειλικρινά τά έξής: «Όύτε καν ξέραμε, άν θα δινόταν άπόψε δεξίωσις, έδω... Έτοιμαζόμαστε μάλιστα νά κοιμηθούμε... Ξαφνικά όμως, ή Αδέλα άλλαξε γνώμη πρό όλίγου... Μου είπε ότι άσφαλώς θα γινόταν άπόψε χορός στο δημαρχείο και μέ άνάγκασε νά ντυθώ και νά τή συνοδεύσω!»

Βαθύς μελετητής τών ψυχικών φαινομένων κι' έγώ, βρήκα έξαιρετικώς ενδιαφέρουσα τήν περίπτωσι αυτή του λοχαγού Λάμπερτ Γκάρι. Και ρώτησα, διακόποντάς τον:

— Σ'ας συνέβαινε πολύ συχνά, αυτός ο τηλεπαθητικός έπηρεασμός, κύριε Γκάρι;

— Έξαιρετικά συχνά, κύριε άρχίατρε! μου άπάντησε. Τόσο συχνά μάλιστα, ώστε ή Αδέλα κατάντησε νά μέ λήη «μάγο», γελώντας πά'τα μέ τ' άνοιχτόκαρδο γέλιο της... Και πολλές φορές, πάλι, μέ παρακάλεσε νά μη τήν σκέπτομαι και νά μη τήν έπηρεάζω έτσι άπό μακριά, γιατί τήν ένωχλούσα, αναγκάζοντάς τήν νά συμμορφώνεται διαρκώς με τούς κρυφούς μου πόθους!

— Κι' έσεις συμμορφωθήκατε; ρώτησα περιέργως.

— Ναι! μου άπάντησε σκεπτικός. Ένοιωθα άλλωστε, ότι πραγματικώς τήν ένωχλούσα!... Πέρασε έτσι άρκετός καιρός, κι' έγώ μετατέθηκα άπό τήν Αμερική στην Αγγλία... Λίγους μήνες μετά τήν μετάθεσί μου, οί άρραβώνες μου με τήν Αδέλα διαλύθηκαν, εξ αιτίας περιστατικών ανεξαρτήτων τής θελήσεώς μας... Πέρυσι δέ, πρό ενός έτους άκριβώς, και σαν άπόψε, μάλιστα — ή Αδέλα μου τελεσε τούς γάμους της, με έναν διακεκριμένο διπλωμάτη... Ο διπλωμάτης αυτός, είνε πρεσβευτής κάποιου ευρωπαϊκού κράτους στην Αμερική, κι' έτσι ή Αδέλα θρίσκειται στην Βάσιγκτων τώρα, στην πρωτεύουσα τών Ηνωμένων Πολιτειών!

Στό σημείο αυτό τής διηγήσεώς του, ο λοχαγός Λάμπερτ Γκάρι τινάχτηκα απότομα όρθός. Σκύβοντας ύστερα κοντά μου, εξακολούθησε χλωμός και μέ υπόκωφη φωνή:

— Άπόψε λοιπόν, κύριε άρχίατρε, είνε ή έπέτειος του γάμου τής Αδέλας... Και ένοιωθα πριν μέσα μου τόν ένοχο πειρασμό, νά αναγκάσω τή λατρευτή μου — τήν παντρεμένη τώρα με άλλον — νά μέ θυμηθ ή άκριβώς κατά τήν έπέτειο αυτή θραυδά του γάμου της, έπηρεάζοντάς τήν άπό έδω τηλεπαθητικώς!... Φαντασθήτε πόσο ενδιαφέρον θα είνε! Έγώ νά θρίσκωμαι στις Ίνδιες, εκείνη στην Αμερική, νά μάς χωρίζουν ώκεανοί όλόκληροι κι' έκατομμύρια χιλιομέτρων κι' όμως... νά τήν έπηρεάσω άπό μακριά, ώστε νά μέ σκεφθ ή!... Τι λέτε κι' έσεις, κύριε άρχ-

χίατρε, για τήν ένοχη αυτή επιθυμία μου;

Τι νά του ελεγα; Αίσθανομουν απλούστατα οίκτο στην ψυχή μου, για τόν εκλεκτό αυτόν νέο, ο όποιος λάτρευε ακόμα — κι' έτσι απελπισμένα — μιὰ γυναίκα παντρεμένη πειά με άλλον, και τόσο πολύ μακριά! Ώστόσο, του έσφιξα θερμά τό χέρι και του είπα με προποητό κέφι:

— Καληνύχτα, λοχαγέ Γκάρι!... Μη χολοσκάζεις έτσι, παιδί μου... Είσαι νεαρός, και ή ρωμαντικές αυτές σκεψεις και προσπάθειές σου οφείλονται στην ωραία και μυρωμένη άποψινή νυχτιά!... Σου συστήνω, σαν πιό έμπειρος και σαν πιό ήλικιωμένος, ν' αφήσης τήν Αδέλα σου στη γαλήνια κι' ενάρετη οικογενειακή ζωή της... Μη σκάβεις τήν ήσυχία τής ψυχής της, αναδαυλίζοντας ένοχα ένα παλιό της άίσθημα, τό όποιο τώρα πρέπει νά είνε ξεχασμένο κι' άπ' τούς δυό σας! Δόξα στον Θεό, υπάρχουν τόσο πολλές κι' ώμορφες γυναίκες στη Μανίλα, κι' εσύ έχεις τόσα πολλά χαρίσματα, ώστε τό μέλλον κ' ή ευτυχία θρίσκονται πολύ κοντά σου: Απλώσε τό χέρι σου κι' αυτά θα σου ανήκουν!

Δυό έβδομάδες άργότερα, θρισκόμουν ένα πρωί στο γραφείο μου. Διάβαζα κάτι άμερικανικές έφημερίδες, ή όποιες είχαν φτάσει πρό όλίγου ταχυδρομικώς. Αλλά τή στιγμή εκείνη, με είδοποίησε ο κλητήρας του γραφείου μου, ότι ο λοχαγός Γκάρι ζητούσε έπειγόντως νά μέ δη.

Τόν δέχτηκα άμέσως. Κρατούσε μιὰ έπιστολή στο χέρι του, τήν όποία μόλις κι' εκείνος είχε λάβει, αυτό τό πρωί με τό ίδιο ταχυδρομείο. Κατάχλωμος, άκούμπησε στο γραφείο μου αυτήν τήν έπιστολή και μου είπε:

— Κύριε άρχίατρε, παρ' όλες τις συμβουλές σας — εκείνη τή θραυδά, εκεί στη θεράντα τής «Λέσχης» — δέν μπόρεσα νά μη σκεφθώ τήν Αδέλα μου!... Γιόθησα νά μέ θυμηθ ή, τήν έπέτειο αυτή του γάμου της με άλλον, και μάλιστα και νά μου γράψη κιόλας!... Λοιπόν, ή Αδέλα μου συμμορφώθηκε με τήν τηλεπαθητική αυτή επιθυμία μου, και μου γράψε, παρ' όλο πού μάς χωρίζαν ώκεανοί όλόκληροι!... Διαβάστε τό γράμμα της και κυτάξτε τήν ταχυδρομική σφραγίδα τών γραμματισμών: Η έπιστολή της γράφηκε και ταχυδρομήθηκε, άκριβώς τήν έπομένη τής θραυδάς πού τή σκέφθηκα!

Είδα κατάπληκτος, ότι ήσαν τελείως άληθινά τά όσα μου λέγε ο λοχαγός. Διάβασα τήν έπιστολή της. Ήταν όλιγόλογη, αλλά ξεχώριζε καθαρά — ανάμεσα στις φράσεις της — ο θαεία κρυμμένος στην ψυχή, αλλά και φλογερός ακόμα, έρωσ τής άτυχής νέας προς τόν παλιό αγαπημένο της. Και στο ύστερόγραφο ή Αδέλα τόν παρακαλούσε νά κάψη όλα τά παλιά γράμματα κι' ενθύμιά της, ώστε νά μη πέσουν ποτέ στα χέρια του άγρια ζηλοτύπου συζύγου της!

— Αυτό τό ύστερόγραφο της με ψύχρανε πολύ, κύριε άρχίατρε! Ξανάπε με άγωνιώδη πίκρα, ο νέος. Αρχίζει νά μέ ξεχνάη, φαίνεται, και γι' αυτό φροντίζει νά λάβη τά μέτρα της: Φοβάται μήπως τήν εκθέσω καμμιά μέρα, στον πολυτάλαντο και διακεκριμένο σύζυγό της!

Όχρός σαν κερι ο δυστυχής νέος, με άποχαιρέτησε απότομα κατόπιν και βγήκε παρευθύς άπ' τό γραφείο μου. Κι' άπογοητευμένος πειά άπ' τό ύστερόβουλο εκείνο ύστερόγραφο τής λατρευτής του, άρχισε νά μεθάη διαρκώς και νά ρίχνεται σε όργιώδη καθεθραυδά γλέντια, για νά πνίξη τόν καύμό του και για νά ξεχάση τήν άστατη Αδέλα του...

Έτσι, κάποιο θράδυ και ύστερα άπό κανέναν μήνα, οδηγώνας μεθυσμένος τό ωραίο ιδιωτικό αυτοκίνητό του με δαιμονισμένη ταχύτητα, τό πέταξε άπάνω σ' έναν σιδερένιο στύλο. Η σύγκρουσις ύπήρξε θριαυτάτη. Τό αυτοκίνητο κατατσακίστηκε. Και ο άτυχής νεαρός λοχαγός ώδηγήθηκε, με φορείο, στο νοσοκομείο τών αξιωματικών, θανάσιμα πληγωμένος.

Ειδοποιήθηκα άμέσως κι' έτρεξα. Με θαυτάτη θλίψι διαπίστωσα, ότι δέν ύπήρχε άπολύτως καμμιά έλπίδα σωτηρίας του. Σκυμμένος λοιπόν στο προσκέφαλό του, παρακολουθούσα με βαρειά καρδιά τό ψυχομαχητό του...

Ξαφνικά, τά χείλη του φτωχού έτοιμοθανάτου άργοκουνήθηκαν. Κάτι ψιθύριζε. Και σκύβοντας με λαχτάρα, περισσότερα πιό κοντά του, τόν είδα ν' ανακάθεται στο κρεβάτι του, ν' άπλώνη με λαχτάρα τά χέρια του προς τήν κλειστή πόρτα του θαλάμου, και νά λήη:

— Αδέλα!... Αδέλα μου, αγαπημένη!... Έλα στην άγκαλιά μου μικρούλα μου!... Σ' αγαπώ!... Ωραία!... Δός μου τώρα ένα γλυκό φιλή, αγάπη μου!...

Έκλεισε τά μπράτσα του στα στήθη του, σαν κάποια νάσφιγγε στην άγκαλιά του και ύστερα έγειρε σιγά-σιγά κι' έπεσε άνάσκελα στο προσκέφαλό του...

Είχε ξεψυχήσει ο δυστυχισμένος...

Σκουπίζοντας τόν κρυερό ιδρώτα μου, συνέταξα τό πρακτικό

(Συνέχεια εις τήν σελίδα 45)



\*Αδέλα

## Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΝΟΣ ΧΑΡΤΟΚΛΕΦΤΗ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 17)

τη κόρη του είχε μια κοινή λωποδύτρια.

Η Φαίυ έγινε έξαλλη από τον θυμό της, έβρισε τον Λέ Γκίλι, μα τέλος αναγκάστηκε να δεχθή να γίνει γυναίκα του.

Και πράγμα παράδοξο, η όμορφη Φαίυ είχε αρχίσει να νοιώθει γι' αυτόν τον «δυνατό» άνδρα έναν μεγάλο έρωτα. Ήταν ικανή τώρα να κάνει τα πάντα για τον σύζυγό της.

Δέχθηκε λοιπόν ν' ανοίξουν μια χαρτοπαικτική λέσχη και παρέσυρε εκεί πέρα όλους τους φίλους του πατέρα της και τις θαθύπλουτες φίλες της για να τους κλέβουν στα χαρτιά. Έτσι όλη η άριστοκρατία του Λός Αντζελες περνούσε κάθε βράδυ από τις πολυτελείς αιθουσες αυτής της λέσχης. Έπειδή όμως εκεί μέσα υπήρχαν διασκεδάσεις για όλα τα γούστα κι αυτοί ακόμη οι δικαστικοί κ' οι αστυνομικοί που σύχναζαν στη λέσχη δεν έτολμούσαν να πούν ούτε μια λέξη.

Ο Λέ Γκίλι είχε γίνει πειά θαθύπλουτος. Μα είχε αρχίσει να βαρύνεται τη γυναίκα του. Τώρα ενδιαφερόταν περισσότερο για τις όμορφες πελάτισσές του. Και για να διασκεδάσει, αρχισε να ξευτελίζει την Φαίυ. Την έβαζε να κλέβη στα χαρτιά και να κρατάει συντροφιά στους εύθυμους φίλους του.

Εκείνη όμως εξακολούθησε να τον αγαπάει και υπέμενε όλες αυτές τις ταπεινώσεις. Έφθασε μάλιστα μέχρι του σημείου να καταστρέψει οικονομικώς τον ίδιο τον πατέρα της και να τον κάνει ν' αυτοκτονήσει.

Τότε όμως συνήλθε από αυτήν την τρέλλα της κ' είδε σε τί θάραβρο την είχε ρίξει η καταστρεπτική επίρροή αυτού του ανθρώπου. Πάλαιψε λοιπόν για να ξεφύγει από τα δίχτυα του, μα δεν το κατώρθωσε. Χρόνια και χρόνια αναγκάστηκε να περάσει κοντά του μια μαρτυρική ζωή, γεμάτη ταπεινώσεις. Η όμορφη Φαίυ είχε γίνει τώρα μια ύστερική γυναίκα, σχεδόν τρελλή. Κι ένα βράδυ, έπειτα από μια ζωνρή οικογενειακή σκηνή στο ιδιαίτερο διαμέρισμα ενός μπάρ μη άντεχοντας πειά στους έξευτελισμούς του τον σκότωσε αδειάζοντας στο στήθος του το περίστροφό της.

Όταν συνελήφθη από τους αστυνομικούς η Φαίυ ήταν ένα ανθρώπινο κουρέλι. Τη μέρα όμως που την ώδηγησαν στο κακουργιοδικείο κι' αντίκρουσε τους δικαστάς της τα έχασε. Είχε αναγνωρίσει μερικούς από τους υπόπτους θαμώνες της λέσχης της:

— Δέν θέλω, φώναξε έξαλλη, να δικασθώ από αυτούς τους παληανθρώπους, οι όποιοι είναι εκμεταλλευταί των γυναικών και χαρτοκλέφτες! Αυτοί είναι ψευτες και κατεργάρηδες!

Μα κανείς δεν έδωσε σημασία στα λόγια της. Νόμισαν ότι είχε τρελλαθή. Όσο για τους δικαστάς έκριναν καλό να την στείλουν στα κάτεργα, για να γλυτώσουν από τις κακογλωσσίες της και τις αδιάκριτες φλυαρίες της!

ΑΝΤΟΛΦ ΧΑΤΡΥ

## Η ΑΦΗΡΗΜΑΔΕΣ ΤΟΥ ΜΟΡΝΙΕ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 35)

να συλλογισθῆ καλά ένα τέτοιο διάθημα. Τώρα όμως, που έμαθα από τον Μορνιέ τί συνέβαινε, δέν είχε καιρό για χάσιμο. Ο Ζοζέφ Λιέβρ θα του έπαιρνε την όμορφη Μάρθα!... Κι' αυτό θα τον λυπούσε πολύ...

Το λάθος όμως του Μορνιέ, που δέν είχε πει στη γυναίκα του ότι είχε δει τον Μουλινέ και του είχε μιλήσει για τη μικρή κόρη τους, λίγο ακόμα και θα χαλούσε όλη την υπόθεση. Η κυρία Μορνιέ, με πείσμα, ήθελε για άνδρα της Μάρθας τον Ζοζέφ Λιέβρ και δέν μπορούσε πειά να δη τίποτε άλλο πιο πέρα από αυτόν τον κλειστόν όριζοντα.

Μα, εύτυχως, την άλλη μέρα, ο Μουλινέ, που δέν είχε κλείσει μάτι, όλη τη νύχτα, έφθασε θιαστικός στο σπίτι τους και χωρίς πολλές διατυπώσεις ζήτησε το χέρι της όμορφης Μάρθας. Ο Μορνιέ δλόχαρος είπε άμέσως το ναί, χωρίς ωστόσο να είναι θέσιος, ότι ο Λιέβρ θα έπαιρνε τη Λουκία. Αυτή ωστόσο η αφηρημάδα του πάλι θγήκε σε καλό, χάρις στη μοδίστρα της Λουκίας που της είχε φτιάξει μια υπέρκομψη τουαλέττα. Γιατί, αν η Λουκία δέν ήταν ωραία στο πρόσωπο, είχε υπέροχο σώμα κι' αυτό είχε ξετρελλάνει τον Ζοζέφ Λιέβρ.

Ύστερα λοιπόν από δυο ώρες, ο άστατος αυτός γαμπρός, ζήτησε επίσημα το χέρι της Λουκίας! Κι' έτσι, ο Μορνιέ, με τις αφηρημάδες του, κατώρθωσε να παντρεύει και τις δυο κόρες του, τη στιγμή που του ζητούσαν μονάχα τη μία.

Η κυρία Μορνιέ, φυσικά, δέν άλλαξε γνώμη για τον άνδρα της. Μα ο αφηρημένος Μορνιέ ήταν άρα γε τόσο άνοητος, όσο τον νόμιζε; Με τις γκάφες του είχε πετύχει μια χαρά, τι εκείνη δέν είχε κατορθώσει με την έξυπνάδα της. Πάντρεψε τα κορίτσια του. Πάντρεψε την άσχημη Λουκία του. Και χωρίς προίκα μάλιστα. Θρίαμβος!

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΝΤΕ ΡΕΖ

## ΕΝΑ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 30)

του θανάτου του, κράτησα την ήμερομηνία κι' έδωσα την άδεια του ένταφιασμού του.

Μετά δυο εβδομάδες, ξανάφερε πάλι το θαπόρι ταχυδρομείο κι' έφημερίδες απ' τη Βάσιγκτων. "Αθελά μου και χωρίς να ξέρω το γιατί, κύτταξα άμέσως στις άγγελίες των νεκρωσίμων και στις ειδήσεις του «Αστυνομικού Δελτίου».

Φαντασθήτε την άγωνιώδη κατάπληξί μου, όταν διάβασα τα εξής:

«Με βαθυτάτην θλίψιν η άνωτάτη κοινωνία μας εκήδευσε χθές την νεαράν και θελκτικωτάτην κυρίαν 'Αδέλαν Ν..., σύζυγον του διακεκριμένου διπλωμάτου και πρεσβευτου Ν. Την δέ θλίψιν επέτεινε το γεγονός, ότι η άτυχη κυρία έηλητηριάσθη κατά λάθος, λαβοῦσα άλλο φάρμακον, αντί άλλου, εξ άφορηής της τελευταίας άδιαθεσίας της κλπ. κλπ.»

.....

«Ωστε; Είχαν δώσει ένα μεταθανάτιο ραντεβού, η δυο εκλεκτές αυτές ψυχές!... Κ' η 'Αδέλα είχε δηλητηριασθή κατά λάθος η γιατι άνυπομονούσε να ένωθῆ με την ψυχή του λατρευτου της;

Μπορούν λοιπόν να άλληλοεπηρεασθουν — έστω κι' από τόσο μακριά — δυο ψυχές σφιχτοδεμένες από άγάπη άμοιβαία! Η ώρα του θανάτου της 'Αδέλας ήταν ακριβώς η ίδια με την ώρα του θανάτου του λοχαγου Λάμπερτ, όπως εξακριβώσε η «Εταιρεία Ψυχικών Έρευνών» της Βάσιγκτων, στην όποια έστειλα αντίγραφο του πρακτικού του θανάτου...

Και φαίνεται, ότι η ψυχή της νεαρής κυρίας πέταξε στο διάστημα άστραπιαία και ήρθε και κλειστηκε στην άγκαλιά του έτοιμοθανάτου λατρευτου της ο όποιος την άγκάλιασε με τόση δίψα τη στιγμή ακριβώς που ξεψυχούσε κι' αυτός!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΣΚΑΙΗΛ

## ΣΚΑΝΔΑΛΑ ΣΤΟ ΓΗΠΕΔΟ ΤΟΥ «ΓΚΟΛΦ»

(Συνέχεια εκ της σελίδος 21)

δεχόταν να της πῆ μια τρυφερή λέξη. Ξαφνικά καθώς σήκωσε μια στιγμή το χέρι του διέκρινα πάνω σ' αυτό ένα κόκκινο σημάδι. Μια βαθειά ούλη τραύματος. Τόση δέ ήταν η κατάπληξί μου, ώστε ξεχάσα ότι ήμουν σκαρφαλωμένος και παρ' όλιγο να κατακυλισω καταγής!

Αυτή η ούλη μ' έκανε να θυμηθώ αυτόν τον άνθρωπο και την ιστορία του. Για πρώτη φορά τον είχα συναντήσει δω και δυο χρόνια στο 38ον τμήμα της αστυνομίας. Ήταν δεμένος με τις χειροπέδες από έναν αστυνομικό και περίμενε υπομονετικά την ανάκρισί του. Ήταν ο περίφημος γκάγκστερ Τζόις Χίνκς που είχε γίνει διάσημος από τις άπάτες του. Αυτή δέ η κόκκινη ούλη του χεριού του μου είχε κάνει έντύπωσι και τότε, γιατί έχει μια παράδοξη ιστορία. Ο Τζόις Χίνκς την πρώτη φορά που είχε δραπετεύσει από τα κάτεργα για να εξαφανισθῆ τον αριθμό του καταδικου από το χέρι του το έκαψε μ' ένα αναμμένο σίδερο!

Μα ως επανέλθουμε στο θέμα μας. Η Τζούν Κληφορντ κι' ο Χίνκς καθώς εξακριβώσα είνε δυο αγαπημένοι φίλοι, γιατί η όμορφη «βεντέττα» έχει άδυναμία προς όλους τους ανθρώπους του εγκλήματος. Αυτή είνε η ιδιοτροπία της.

"Άλλη εξ ίσου παράδοξη «βεντέττα» που περνάει στο γήπεδο του «γκόλφ» αισθηματικές ώρες είνε η Τζίν Χάρλουου. Αυτή η γυναίκα, η «βασιλίσα των σκανδάλων», όπως την λένε, δέν έννοει να ήσυχάση όπου και να βρίσκεται. Διαρκώς θάζει σε φασαρίες τους θαυμαστάς της. Είνε η ένσάρκωσις του Διαβόλου! Γι' αυτήν ο έρωσ είνε το πιο παράδοξο μα και το πιο διασκεδαστικό σπόρ. Ζῆ μόνον για τον έρωτα και τον έχει γνωρίσει σ' όλες τις εκδηλώσεις του.

Μια άλλη επίσης.. σκανδαλώδης θαυμαστρία του «γκόλφ» είνε η Μύριαν Μάρς. Αυτή η χαριτωμένη «βεντέττα» κάνει ό,τι μπορείτε να φαντασθήτε στο γήπεδο αυτού του σπόρ. 'Αδιαφορεί για όλον τον κόσμο. 'Εκείνο μόνο που την ενδιαφέρει είνε να ικανοποιή τις τρελλές ιδέες της.

"Ο,τι είδα μέσα στη λέσχη του «γκόλφ» του Χόλλυγουντ είνε αδύνατο να σας το περιγράψω γιατί είνε υπερβυλικά ξεδιάντροπο. 'Αρκεσθήτε μόνο στην πληροφορία ότι εκεί πέρα όλες σχεδόν η «βεντέττες» έπειτα από μια παρτίδα «γκόλφ» το «ρίχνουν» στο γλέντι, στο μεθύσι και στον έρωτα. "Ετσι χαίρονται τη ζωή τους. Μα επειδή φοβούνται μήπως τις παρεξηγήσουν οι θαυμαστάς τους γι' αυτό δέν επιτρέπουν σε κανέναν την είσοδο στη λέσχη παρά μόνο στους άπολύτως μεμυημένους σ' αυτές τις άμερικανικές διασκεδάσεις των. "Ας συγχωρήσουν την άδιακρισία μου που φέρνω στην δημοσιότητα μερικές σκηνές από τη ζωή τους. Μα ως δημοσιογράφος έπρεπε να κάνω το καθήκον μου.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ